

www.horromovellak.blog.hu

Kísértetek

– részlet –

I. Megérkezés

1.

– Képzeld azt, hogy a város elesett. Mindenhol szétterjedt a fertőzés. A lakosok egymást gyilkolják, vad dühvel tépik a szomszédjaik, szeretteik, barátaik testét. És te ide menekülsz, hova máshova, ide, ahol az életed legnagyobb részét töltöd. A légkondicionált levegő megnyugtat. Az automata redőnyök illeszkednek a napszakhoz. A víztartályban a víz ózonnal dúsított. Itt minden rendben van. Lezárod a főbejáratot, beparkolsz elé egy nagyobb gőzterherrel, mondjuk egy kukásautóval, mely szerda reggelente végigmegy odalenn az utcán. A lifteket leállítod a dagadt portás kulcsával – megjegyzem ő lesz az első, akit darabokra tépnek. Berendezkedsz egy magányos életre az örökre elsötétült képernyők, a jegyzetömbök és a lassan kiszáradó irodai növények világában – amikor a garázsba vezető lépcsőház ajtaján – melyet szintúgy gondosan bezártál a portáspultban talált kulcsokkal – ezen a tűzbiztos, kétujjnyi vastag acéllemezen valaki dörömbölni kezd, hogy engedd őt be. Ki volna ő? Kit szeretnél, ki legyen?

Emma várakozóan a másik lányra nézett, majd lehajtotta az ásványvizes palack kupakját, és hosszan ivott. Mariann visszafordult a monitorja felé, és ellenőrizte a bejövő szalag jeleit, aztán Emmára pillantott, azzal a kutatót, bizonytalan nézésével, mely olyannyira jellemző volt rá, majd mosolyogva megcsóválta a fejét: – Te beteg vagy.

– Csak jó a fantáziám – vont vállat Emma. – Gyerekkoromban, falun, a hosszú, forró nyarak alatt nem volt más, amivel elússem az időt, csak a fantáziám. Csak a képzelőerő – hazudott, és talán emiatt a fejük felett figyelmeztetően megrebbent az egyik lámpatest fénye. – De válaszolj a kérdésre.

Mariann megpördült a székén, íróasztala szélébe kapaszkodva lökte magát, majd hirtelen megállította a mozgást, felvett az asztalról egy töltőtollat, a végét barna, dús hajzuhatagába dugta, és megvakarta fejbőrét.

– Az apám lenne. Az, aki érkezik – mondta aztán csöndesen. – Ő az egyetlen férfi, akiben megbízom.

– Nem Bálint? – kérdezte Emma meglepődve. Mariann megcsóválta fejét, majd átnyújtotta neki a szalagot: – Nem. Bálint reményeim szerint az első áldozatok közt lenne. Széttépnék az utcasarkon, amikor a kedvenc pubjából hazafelé indul, és észre se venné, mert még közben is szonetteket írogatna annak a kurvának.

– Szóval nem fogadod vissza? – tűnődött Emma, miközben ő is ellenőrizte a szalagot, aztán ismét ivott a vízből.

– Inkább a halál – suttogta Mariann indulatosan, majd felderült az arca. – És neked? Neked ki lenne a túlélő társad?

– Azt hiszem, Norbert – bólintott Emma. – Okos, vicces és jóképű. Van benne némi arrogancia...de melyik főnökben nincs?

– Rádadásul megőrül érted – bólintott Mariann. – Remek párost alkotnátok.

– Igen – ábrándozott Emma túljátszott mimikával. – Hamar elfeledtetném vele a veszteséget. Hogy a felségét meg a gyerekét megölték a fertőzöttek. Rájönne, hogy velem újra kezdheti. Egy édenkertet rendeznénk be itt. Úgy érteve, a tetőn kertet építenénk. Az iktatóban kiszórnánk az összes aktát a földre, és naphosszat azon szerelmeskednénk. A menzán költenénk el a romantikus vacsorákat, és közben a nagy panorámaablakon át néznénk, ahogy odalenn lángol a város. És a főzőkonyhában mosnánk rá, mialatt ő galambokra vadászna az ablakokból.

– Ti még itt vagytok, lányok? – szólt rájuk egy kedélyes férfihang. Norberté volt, a férfi az iroda túlsó végéről intett feléjük. Emma felállt, és körbenézett a nagy, tágas irodahelyiségben, ahol az egyes asztalokat vékony, félemler magas, cirádás tetejű paravánok rekesztették el, a nyugalom és a szeparáltság illúzióját keltve. Már csak tényleg náluk derengett fény a monitorokból. Az előtérben egy zöld egyenruhás alak, egy takarító motozott, maga után húzva kerek, pumpás porszívóját.

– Várjuk a negyedéves riportmintát a Burgból – magyarázta Mariann a férfinak, aki közben Emma alakját bámulta oldalról. – Azt ígérték, hétig megküldik. Feltöltjük az számainkkal, és küldjük vissza nekik.

– Menjetek haza. Ráér holnap reggel – csóválta fejét a férfi, majd órájára nézett, mint aki siet, és megigazította nyakkendője bogját. – Ez parancs – tette hozzá viccesnek szánt komolysággal.

Emma visszafordult felé, végigmérte, majd vállat vont: – Rendben.

Pár másodpercig tekintetük egymásba kapcsolódott, aztán Norbert zavartan elnézett, másfelé, egy képre, melyet Ágnes, az Emma mögött ülő lány szögezett ki a monitorja fölé. A képen egyszarvú térdelt valami tisztáson egy lány előtt, aki a háta mögött gonoszul csillogó tört rejtegetett. – Na, sziasztok – mondta végül, és megindult. Mariann elnézte a férfi magas, arányos alakját, melyen még öltönyön át is látszott a drága teniszberlet és a jól megválogatott és mértékkel fogyasztott ételek hatása, majd csücsörített és cuppantott: – Imádom a fenekét – suttogta Emma felé. Aztán óvatosan rákérdezett: – Mi van veletek?

Emma csak a fejét csóválta, és közben jegyzetömbje tetejéről elkezdte letépegetni a korábbi üzenetek nyomait: – Mi lenne? Családja van, de persze próbálkozik. Én meg mondtam, neki, előbb lépjen ő. Otthon. Aztán jövök én.

– Ez persze nem tetszett neki – szögezte le Mariann, majd egy vészjósló mozdulattal elsötétítette asztalán a lámpát.

– Nem – hagyta jóvá Emma. – Valószínűleg megsértődött. Azóta nem nagyon közeledik.

– Gondolod, hogy ő fürta meg a kinevezésed? – kérdezte Mariann, miközben táskájába dobált pár holmit, mint például egy csomag textilzsebkendőt, a vékony, lyuggatott réz belépőkártyáját és egy kulcsosomót.

– Nem tudom. De nem is érdekel. Már nem – válaszolt csöndesen Emma, majd lehúzta körömcipőjét, és az asztala alól előkotorta világítóan fehér utcai cipőit. Mariann elnézte, ahogy felrángigálja őket: – Biciklivel jöttél – állapította meg, miközben egy szál cigarettát kotort elő táskájából. Emma nyögve, piros arccal felnézett rá: – Ja. Neked is azzal kéne járnod. És le kéne szoknod arról az ocsmányságról.

– Hát persze – kacsintott rá a lány. – Na, au revoir, drágám. Légy óvatos az úton – azzal ellibeggett, azzal a könnyed és lágy járással, ahogy csak azok tudnak lépkedni, akik évekig balettoztak.

Emma egy pillanatra egyedül maradt az irodában. Most a takarító sem látszódott sehol. Behunyta szemét, és még így is érezte maga körül a bekapcsolva hagyott gépek mormogását és rezgését, a megannyi apró szelep és tűz és gőz dohogását bennük, a ventilátorok által kifújt fémese levegőt, a nyomdagép halk készenléti duruzsolást a sarokban, a víztartályból felbugyborékoló hangokat, a villanylámpák melegét a feje fölül. Tudta, szemben az ablakoson át a város éjszakai csillámszórakozását látná, a szerda este ezerfelé igyekvő lakosok hangyaboly zsizsegését. És azt is tudta, ez így lesz már mindig, itt fogja leélni az életét, ilyen helyeken, talán bizonyos dolgok módosulnak, de a lényeg nem. Am mielőtt kinyitotta volna újra a szemét, belésvillant, hogy máshol van. Hirtelen azt gondolta, az Erdőben van, egy ösvény közepén áll, egyedül, a holdfényben, úgy, ahogy régen, és a fák és a növényzet, a szúrós zöld szag körbeveszi és megnyugtatóan magába zárja testét. Csak egy másodpercig tartott az egész, de Emma tudta, hogy ez valami előjel, valami történni fog.

Felkapta hátitáskáját, és kiment az irodából.

Mikor leért a garázs szintre, a szénszagú, sárgás fényű üres térbe, eszébe jutott a történet, amit elképzelt Mariannak. Tudta, hamarosan megpillantja majd az utcai rámpa felől felé rohanó, megvadult férfiak és nők tömegét. Mit kellene tenni, visszamenni az épületbe?

Inkább a biciklitároló felé sétált. Már csak az ő kopott, zöld színű kerékpárja árválkodott a fal mellett.

Lehajolt a lakathoz, és mielőtt megszólalt volna, már érezte, hogy Norbert áll az egyik oszlop mögött.

– Szia, Emma.

A nő felállt, kezében a vastag, korbácsnyélre hasonlító biciklizárral, és várakozóan nézte, ahogy a férfi közelebb jön hozzá, egész közel, majd húsz centire.

– Mit akarsz? – kérdezte tőle hidegen.

– Csak látni akartalak – vallotta be a férfi gyengéden, és felnyúlt Emma arcához, aki erre hátrébb lépett egyet.

– Látsz eleget egész nap, nem? – kérdezte tőle. – Érd be ennyivel.

Norbert felsóhajtott: – És most mondd el kérlek, mi a bajod – gyengéden kiemelte a nő biciklijét a tárolóból, majd kihajtotta az oldaltámaszt, és leállította Emma és saját maga közé.

– Szerinted miért nem engem neveztek ki külső kapcsolattartók vezetőjének? – szögezte neki a kérdést Emma rövid tünődés után. – Mit tudsz erről, drágám? – az utolsó szót gúnyosan megnyomta. Norbert bámulta őt szótlánul, majd széttárta karját: – Nem tudom. Talán direkt külsőst akartak. Aki nem elfogult. Vagy ez a fiú valakinek a valakije. Még nem néztem utána.

– Ugyan már, te mindent tudsz – csóválta fejét Emma. – Talán én még azt tudom, hogy mi a te szereped mindebben.

– Mire célsz?

– Talán te voltál az, aki miatt nem az én pályázatomban nyert. Ha igent mondok a berlini konferenciára, ahova el akartál vinni, ha elmegyek veled, és egy szobát veszünk ki, most már csoportvezető lennék, ugye? – folytatta Emma keserűen. A férfi hitetlenkedve bámult rá: – Te meg vagy örülve! – körbenézett, mintha valaki lehetne még ezen a késői órán a garázsban, majd halkán így folytatta: – Ugye nem mondasz senkinek ilyesmit?

– Az az én dolgom – vont vállat Emma. Aztán hirtelen megenyhült, és bevallotta: – Mariannal beszéltünk róla.

Norbert kifújta a levegőt, majd megkerülte a biciklit, és ismét Emmához lépett, a vállára tette a kezét, aztán feljebb nyúlt, végigsimította a nyakát, mire a nő behunyta szemét, és hagyta, hogy a mozdulat elérjen a füléig, a füle tövéig, majd a tarkójáig. – Ne veszekedjünk – kérte tőle a férfi csöndesen. – Bármiben számíthatsz rám, hidd el. Függetlenül attól, mi van vagy mi nincs köztünk. A munkában, és odakinn is – fejével az utca felé intett, melyből egy szeletke látszott csak a garázsbejáraton át. – Ezt kérlek, ne felejtse el. Én a tiéd vagyok, örökre.

Azzal otthagya őt, és Emma behunyva tartotta szemét, míg meghallotta, hogy autójának motorja köhögve beindul, majd a férfi csikorgó gumikkal kihajt a garászból. Csak ekkor pillantott fel, és arra gondolt, hogy most már körbeveszik őt a támadók, egyre szűkülő körben köröznek körötte a fertőzöttek, és az egyetlen fegyvere a biciklizár.

Ekkor felcírípelt a távíró hátitáskájában.

Türelmesen csengett, míg előkotorta, és benyomta rajta a fogadás zöld gombját, mire azonnal kikúszott belőle a szalag, mintha már előre meg lett volna írva. – István vagyok, a faluból – állt rajta. – Sajnos rossz hírt kell közölnöm – a lány visszatartotta lélegzetét, és kivárt az olvasással, noha már tudta, mi következik. – Meghalt az anyád.

Ekkor a fertőzöttek végre elszánták magukat, nekirontottak, és szétépték Emmát.

2.

Miközben elhajtott a mindig rámosolygó pirogos előtt, és a koldusok és utcai lézengők és szórakozni igyekvők előtt, és a gyér forgalomban is szorosan kihúzódva szélre teperte a pedált, azt figyelte magában, mit érez, de a megrendültségen túl nem volt más benne csak egyfajta megnyugvás, hogy ez akkor így lezárult.

A város élt, fénylett, ragyogott, kiabált és mozgott körötte, senkit nem érdekelt az ő vesztesége, látszólag a világ ment előre abban az irányba, amelynek a végét senki nem sejtette. Ez a fajta közömbösség most gyógyítóan hatott Emmára, rosszabb lett volna, ha hideg, téli estén avagy egy borongós őszi hajnalon éri őt a hír, amikor a külvilág, mint egy jól megválasztott előzenekar, alájátszik azoknak az érzéseknek, melyek még csak most kezdtek feltűnedezni benne. Szeretet vagy valami hasonló, hiábalóság, megbánás, magány és üresség, nagyjából ezeket azonosította, de aztán előjöttek az emlékek is, szép sorjában, és akkor végre megindultak a könnyek, és biciklis bőrkesztyűjének a puha borításával, törölte le őket.

Az anyja mindig is elégedetlen volt az életével, nem hangosan, inkább a magányos nőkre oly jellemző fojtott dühvel. Férje, Emma apja elhagyta őket még az elején, Emma alig emlékezett a nagy, barna hajú alakra, akinek mindig arcszesz illata és száraz, erős keze volt. Az anyja sztoikusán viselte veszteségét, a férfi emlékét gyökerestül kiirtotta magából, ennek egyik jelképe volt, hogy a közös fényképeikről is levágta alakját, vagy egy éles eszközzel kiatírozta az arcát. Emma gyerek- és kamaszkorában talán kétszer kérdezett rá, mit kell tudnia az apjáról, de az elutasító, rideg válasz elvette kedvét a további faggatózástól. Most, felnőttként, pár éve jutott először eszébe, hogy talán egy magánnyomozó irodát kellene fogadnia, azután, hogy saját amatőr kis kutatása, mely alig ment tovább a birodalmi népegyenlívántartónál tett óvatos érdeklődésnél, csődöt mondott. Visszagondolva, az anyja talán pont ebből az elhagyásból merített elég dühöt az élethez. Aztán persze az elégedetlensége kiterjedt mindenre, a világ minden egyes jelenségére, és akaratlanul is úgy alakította a sorsát, hogy igazolja a teóriát, hogy a teremtés alapvetően el van rontva.

A magány első éveiben kiköltözött az anyja házába a faluba, nem sokkal azután, hogy az meghalt, és így Emma már egészen kicsi korától vidéki lánynak számított, aki később csak fél órás buszozással juthatott el a vidéki kisváros iskolájába. Az anyja aztán persze folyton arra panaszkodott, hogy a faluban nincs semmi, még egy normális bolt se, és a falusiak nem köszönnek, mert jöttmentnek tartják. De egy sor más dolog is szította dühét, az erdőben szétszórt szemét, a vadászelek otrombasága a

mezők szélén, az idétlen felhők, mely a környék hegyei körül gomolyogtak vagy az a rengeteg bogár, szunyog és légy, mely rászabadult a házukra nyaranta.

Az anyja kémiát és földrajzot tanított egy középiskolában, de persze a kamaszokat is rühellte, idegesen cigarettázott a szünetekben a tanári dohányzóban, hogy aztán a lányvécében lefűlelje azokat a tanulókat, akik rágyújtanak. Az óráit alaposan és kellő szigorral tartotta meg, az egyik legjobb reál szakos tanár volt az iskola történetében, de ezt soha senki nem mondta neki, és soha nem is jutalmazták érte. Törvényszerűnek vette, hogy mikor nyugdíjazták, a kollégái nem rendeztek hangos és vidám búcsúztatót, csak az igazgató köszönt el tőle az irodájában egy kapkodva összerakott beszéddel, mire az anyja hosszan nézte őt, majd biccentett, és az akkoriban divatba jött, ironikusas ejtendő mondattal válaszolt, mellyel Emmát ki tudta kergetni a világból, és mely kvintesszenciája volt gúnyos, örökké elégedetlen lényének: – Egy élmény volt.

Aztán hazament és bezárkózott a falujába, mely persze halálig nem fogadta el vagy be, és aztán különféle dolgokkal kísérletezgetett, úgy mint kertészkedés, madármegfigyelés, vízfestés, de egyik se foglalta le hosszú ideig, így legtöbbször a délutánjai néma cigarettázásba fordultak, ült a hátsó verendán, mely a kertre, a kerten túl az erdőre nyílt, és bámulta a fák sötét közét. Tölgy és akác váltotta egymást a környéken, és a törzsek réseiből, a hirtelen emelkedő hegyoldalból, a hegyről, mely a falu fölé tornyosult, borzongató hideg áradt az anyjára, ezért estére még a legmelegebb nyarakon is, takaróba kellett burkolóznia. Csak akkor tekerte ki magát, mikor a számtalan, hegyoldalban fakadó források valamelyikéből előmászott, és a kertkapuig merészkedett egy béka, hogy aztán bátor krákogásával kihívja maga ellen anyja haragját, ki ilyenkor lapátot ragadott, és a félhomályban addig keresgélt a kert végében burjánzó aljnövényzetben, míg rá nem talált a betolakodóra, és egy-két csapással földbe nem lapította.

Ahogy a régi balatoni halászok, kik egész életükben egyszer sem úsztak a vízben, valamiért ő se merészkedett az egész falut körbeölelő erdőbe. Ha elment sétálni – mert úgy gondolta, jót tesz majd kedélyének, aztán persze csak még dühösebben tért haza –, akkor inkább a hegy oldalában futó, traktorok által ledöngölt dűlőutakat választotta. Háromnaponta meglátogatta a falu szegényes és nagyon drága boltjába, hetente egyszer bebuszozott a városszéli Julius Meinl féle ellátócsarnokba, és kéthetente a könyvtárt kereste fel.

Az olvasás maradt az egyetlen szenvedélye, melyben öregkorában sem csalódott, noha tény, hogy a modern irodalmat nem nézte semmibe, és ötven évesnél frissebb művet nem vett kezébe. A franciák voltak a kedvencei, főképp Stendhal, a Vörös és kékjét minden évben elolvasta egyszer, és mindig sírt a végén, noha alapvetően dühös volt Julienre. Emellett rajongott a hosszú és szövevényes romantikus művekért, az angolokért, talán mert saját lelkének tükröződéseit vélte felfedezni merev és esetlen hőseikben. Mivel túl fukar volt ahhoz, hogy vásárolja, ezért notóriusan kölcsönözte a könyveket, és Emma biztos volt benne, a pedájt tekerve és könnyeit maszatolva, hogy az utolsó pár darabot majd neki kell visszavinnie, ha nem akar bírságot fizetni.

Emma természetesen menekült ebből az anyai házból, már középiskolába egy messzebb lévő városba jelentkezett, és még azt is örömmel vette, hogy harmadmagával kell bezúfolódnia a szűk kollégiumi szobába. Nemcsak anyja volt ennek az oka, hanem Anna eltűnése is, mely rányomta bélyegét a kései gyerekkorára.

A sötét erdő gondolatától rettegett még a kollégiumi ágyában fekvé is.

Ez a félelem aztán lassan halványult, majd kikopott kamaszkorában, és csak az egyetemi évei alatt oszlott el teljesen, mikor a gyermekkori ijedelmek, a kísértő lények, még az olyan erős alakok is, mint a Remete, semmivé foszlanak a józan és unalmas felnőttlét küszöbén. Miután elvégezte tanulmányait, és elhelyezkedett annál a pénzügyi cégnél, ahol korábban gyakornok volt, pár évig szívszorító nosztalgiát érzett anyja és a falu iránt, és hét közben kiszínezte a tervezett hazalátogatás minden részletét, hogy aztán a valóságban keserűen csalódjon. A falu piszkos volt és üres, az összes fiatal, gyerekkorának megmaradt halovány kísértetei, elköltöztek a fővárosba, vagy külföldre mentek a birodalom más tartományába, néhányan a gyarmatokra. A szomszédok gyanakvóan, szűkszavúan válaszolgattak neki, mintha rejtegetnének valamit, vagy mintha neheztelnének rá, hogy cserbenhagyta őket. Egedül István, a gyermekkori jóbarát, aki erdészként a faluban maradt, egyedül ő volt, aki örült, ha összeakadt Emmával a boltban avagy az utcán. A ház, ahol élete egy jelentős részét töltötte, többnyire félhomályba burkolózott, mivel – és erre csak most, a felnőtt perspektívájából jött rá – délutántól a hegyek leárnyékolták összes ablakát. És persze az anyja volt a leginkább kiábrándító, aki érkezései után alkalomról alkalomra megkérdezte ugyanazon dolgokat, majd visszatért a saját

életéhez, elmolyolt a konyhában, avagy a szegényes ágyásokat kapirgálta a kertben. Emma fokozatosan jött rá, hogy az anyja egyáltalán nem kíváncsi az ő életére, nem érdeklí milyen felnőtt vált belőle, milyen problémákkal küzd, van-e barátja, és ha van, hogy jönnek ki. Legfeljebb az unoka hiánya sürgette, de úgy, mintha azok valami csomagküldő szolgáltatás útján érkeznének, az unokához vezető hosszú testi folyamatok már nem foglalkoztatták.

Emma néha arra gondolt, hogy ez a fajta közöny igazából megkerülhetetlen események végeredménye. Az anyja magára maradt vele, a munkájába temetkezett, de az emberekben már nem bízott, aztán elszigetelte magát vidéken és a lelkére rátelepedett a hegy és az erdő árnyéka és az örök, mindent átjáró alkonyi hideg. És persze az sem segített, hogy nem tudott kapcsolatot teremteni a lányával, ami igazából akkor derült ki Emma számára, mikor Anna eltűnt, mikor elnyelte őt az erdő, mikor elvitte őt a Remete, és az anyja ezt, ezt a traumát nem segítette feldolgozni neki, noha ő még csak tizenkét éves volt. Bejött esténként a szobájába, és csak bámulta a halkán, nyüszítve síró kislányt, aki elbújt a takaró alá, de nem szólt, szegfűszeges cigarettájának füstje lassan belepte a levegőt, és Emma így tudta, ott van, de ő se húzta le fejéről a takarót, mert azt gondolta, egy idegen áll az ágya előtt, és arra is gondolt, az idegen ugyanezt gondolja róla.

Megállt a nyolcszög alakú Ferenc Ferdinánd tér egy ívében, orrába étermi és kávéházi szagok és valami alantas bűz kúszott, és csak zihált, de már nem sírt. Megértette, vagy inkább csak megfogalmazta magában azt, amit mindig is tudott. Az anyja végső soron azért viselkedett így vele, mert az apja lánya volt, felerészt ő, a másik fél, és ezt a dühítő idegent, akit kitépett az életéből, ezt nem bírta elviselni Emmában.

Szabadnapos birodalmi katonák álltak tőle tíz méterre, sörös konzervdobozukból az aszfaltra fröccsent a hab. Emma elnézte a jól táplált, a Nyugat évezredes magabiztosságával mozgó, hadonászó, hangoskodó alakokat, és hirtelen olyan idegennek érezte magát itt, hogy beleborzongott. Talán az egész élete hazugság volt, amit e városban felépített, és most, hogy az anyja meghalt, és neki vissza kell mennie a faluba, kiderül az igazság?

Megrázta fejét, majd ellökte magát a járdaszegélytől és elindult.

3.

Amíg a gőzautóval kifelé hajtott a városból, hogy aztán az első por- és szénzagú fűtőállomásnál megálljon a lámpák sárga, rebbenő fénye alatt, Emma megpróbálta felidézni, mikor látta utoljára anyját. Végül arra jutott, hogy még Péterrel voltak lenn nála, másfél hónapja. A fiú a hazaérkezésük után pár nappal hagyta el őt, és Emma sokáig tűnődött azon, hogy talán az anya is szerepet játszott ebben.

Pedig az a hétvége jól telt, kölcsönös udvariaskodások, anyja színlelt, de nem annyira átlátszó érdeklődése, a kedves, de ízetlen reggelik mind azt mutatták, hogy akár egy normális családot is alkothatnának ők hárman.

Későn keltek, és Péter sokáig törzskörzéseket végzett, mert háta elgémberedett Emma gyerekkori szobájának a padlóján – a keskeny kamaszágyon ketten nem fértek volna el. Aztán kávéztak, a tornácra, hátul, ami az erdőre nézett, és bámulták a fákat, később Péter kihozta valamelyik irodalmi újságját, Emma pedig elővette táviróját, hogy a céges üzeneteket bogarássza, melyekre úgyse tudott válaszolni, mert anyjánál nemhogy távhálózat, de a faluban még postahivatal sem volt. Néha lopva felpillantott a férfi arcélére, a nemes, római vonásokra, melyet göndör, feketébe hajló haj keretezett, és eltűnődött rajta, mennyire szerelmes belé, mondjuk egy tízes skálán, de a válaszban bizonytalan volt, sőt, érezte, már a kérdésfeltevés is azt mutatja, baj van.

Még az egyetemen ismerkedtek meg, egy táncos mulatságon, valakinél, ahol nagyon hangos és nagyon modern dzsessz szólt a lemezjátszóról, és rossz minőségű konzerves söröket rejtett a hűtő. Emma kimenekült a kis erkélyre, ahol Péter iszogatta kóláját. Akkoriban még újdonság volt, a Birodalmi Kereskedelmi Tanács csak hosszas huzavona után engedélyezte importját. Péternek nagyon fontos volt az egészség, nem dohányzott, havi adagokra osztotta a szervezetébe bevihető alkoholt, az elfogyasztott étel összetevőire is nagyon szigorúan odafigyelt. Szikár, de izmos teste olajozott gépként szolgálta őt, feltett szándék volt jó kondiba maradni, amíg csak lehet. Mint később kiderült, apját a túlsúlya és a szíve ölte meg hat éve, így Emma elfogadta e mániáit, melyek gyakran hozták nehéz helyzetbe őket éttermekben, de utcai árusoknál is.

Ami viszont nagyon megnyerő volt a férfiban, hogy bár matematika szakon végzett, szenvedélyesen érdeklődött az irodalom iránt. Nagyon tájékozott volt a világ- és a magyar irodalomban is, amikor csak

tehet, olvasott. Ott, az erkélyen is egy, az idős Adyról szóló eszmefuttatással győzte meg a lányt, hogy érdemes foglalkozni a költő öregkori regénytrilógiájával – és vele is. Találkoznak kezdtek, eleinte minden szexuális felhang nélkül, csak vonzották egymást, mint az igazi jó barátok, egymás azonosságai és ellentétei is roppant érdekesnek tűntek a másik szemében, noha mindez köznapi csoda volt, mely megesett már sok millió párral előttük.

Aztán persze egy estén, miután órákon át sétáltak a folyóparton, és Péter végül hajlandó volt fröccsöket inni vele egy tabáni kiskocsmában, megtörtént a határ átlépése. A lány albról kótték ki, Emma csodálkozva, kívülről figyelte, ahogy a fiú dolgozik rajta, ezt is céltudatosan, nagyon gyakorlattan végezte, mintha egy gyári munkás volna, aki buzgón ügyködik zúgó, zakatoló és párolgó masináján, hogy abból a legjobb hatásfokú termelést hozza ki, és bár a végeredmény kellemes volt, az egész aktusban – és az ezt követő két tucat szeretkezésükben is – volt valami művi.

Egy pár év szünet következett, már nem emlékezett, miért maradtak el egymás mellől, talán őmiatta, megismerkedett egy festővel egy kiállításon, és elhitte, hogy eszményi modell és múzsa lehet belőle. A dolog persze nem vált be, főképp, hogy a férfi rengeteget ivott az ihlet miatt. Nem olyan régen, Emma a körúton mintha látta volna melle vonalát tükröződni egy divatos galériában kiállított hatalmas képen, de az arc nem az övé volt.

Már mindketten dolgoztak, amikor újra egymásra találtak Péterrel. És ekkor Emma elkövette azt a hibát, hogy kezdte elhinni, hogy ő lesz az igaz, és kényszerítette magát, hogy beleszeressen. Télen történt, cipekedett hazafelé a boltból, mikor a férfi szembejött vele az utcán. Megálltak beszélgetni, és a lány szatyrának füle elszakadt, az alma, a citrom, egy darab sajt kigurult a jeges betonra. Klisés, romantikus regényekbe illő jelenetben ért össze az ujjuk, ahogy pakolták vissza az árut. Végül Péter vitte fel az ölében a bűnös szatyrot Anna lakására. Másfél évig maradt.

Időbe telt, míg a lány rájött, hogy igazából nem a férfibe, hanem a megszokásba szerelmes, abba, hogy a korábbi kapcsolatukból ismeri a férfi reakcióit, szokásait, érzéseit, szagát – és ez a biztonság végtelenül megnyugtató volt a számára. Tudta, hogy minden reggel gyógyteát fog inni, de az ő fekete teáját kitűnően fogja ízesíteni, tudta, hogy ha az étterembe a fogába megy valami, akkor nem az asztalnál, kezével rejtve fogpiszkálós kezét szedi ki a húsdarabot, hanem inkább kimegy a mosdóba, tudta, hogy ha az aktus végén a lány hasára fröcsköli magát, gondosan és illedelmesen le fogja törölni egy vagy két textilzsebkendővel. És ez a fajta megbízhatóság később persze teher lett, így aztán amikor hazatértek anyjuktól, a hosszú hétvégéről – mely egy évezrednek tűnt Emma számára –, és a férfi hirtelen és hebegve bejelentette, hogy vége, a lány nem is nagyon ellenkezett, bár az üresség és a csalódottság még sokáig ott motozott benne, mert úgy érezte, Péter furcsaságain túl tudta volna tenni magát, akár évtizedekre is, talán anélkül, hogy túl sokat feladna magából.

Az egész jelenet, ahogy vége lett, olyannyira jellemző volt rájuk vagy inkább Emmára. Ismét a folyóparton ültek, egy albán teázóban, nagy, árnyas, fehér kendők és napellenzők alkotta menedékben, a késő délutáni nap haránt tűzött be a szövetek alatt, a napszemüvegekben nem látták egymás szemét, könnyebb volt így. Különös összhangban fehér vagy fehéres ruhákat viselettek, ez volt az az időszak, amikor már mind a ketten jól kerestek, érződött rajtuk a pénz lehetősége, és a fezes pincér is ezek szerint kezelte őket. Emma elnézte a folyót, és rátört a betegsége – egy török katonai gályát látott rajta, a mellvédjéről levágott fejek lógtak, a hajuknál fogva kötötték oda őket, és tudta, hogy a férfi érzi, ismét valami furcsa zajlik le benne. Erőszakkal kényszerítette magát, hogy visszatérjen a valóságba, de már csak a mondat végét kapta el, amiben Péter arra panaszkodott, hogy a lány sose figyel igazán arra, amit mond, nagyon sokszor nem is válaszol. Emma ránézett, letolta ornyergére a szemüveget, és megcsóválta fejét. Egy másik világban élsz, hallotta a férfi ítéletét, álmodozol, és én nem alapozhatom az életemet egy álmodozóra. Nem veszel komolyan. Nem kezeled a súlyuknak megfelelően a dolgokat, számokra minden légiés és illékony. Jöttek a vádak, amikre a lány nem tudott mit mondani, és ez a tehetetlenség lassan dühbe fordult, majd ki is mondta, hogy talán Péternek egy földhözragadt személyiség kell, aki két vaskos, trampli lábán szilárdan és biztosan áll a tények talaján. Persze nem így fejezte ki magát, mert így csak a regényekben beszélnek az emberek, de a lényeg ez volt. Mire a férfi bevallotta, hogy nem akar Emma képzelte világának egy statisztája lenni, és aztán bevallotta azt is, hogy van valakije, egy gyakornoklány, aki nagyon kedves és megértő, és mindig odafigyel arra...

Emma itt állt fel, majd elnézett a vár felé, és nem mondta el, mit lát a falakon, de a férfi sejtette, hangosan fújtatott, végül ő is felpattan, dadogva kimondta, hogy vége, és otthagya őt, vissza se nézve beleveszett a város sűrűjébe.

Most a volán mögött, eldobható papírpohárból a keserű de forró kávét szűrösölve, várva, hogy a fiú hátul feltöltse szénrel járműve rakkerét, majd szórjon a fűtőtérbe is pár lapáttal, végiggondolta, lehetett volna-e másképp ez az egész, de arra jutott, nem, és az is eszébe jutott, hogy mindez talán igenis anyja miatt volt, nála kezdődött el, nála kulminálódtak úgy a dolgok, hogy végül eljutottak a szakításhoz.

4.

Elindult, majd húsz perc vezetés után elhagyta a lehajtót, amitől számítva – tudta jól, hisz oly sokszor jött már erre –, még negyven kilométert kell megtennie, majd huszonkettőt az alsóbbrendű úton, hogy beérjen a dombok majd hegyek kezdeményei közé, és próbált másra gondolni, a munkájára, Norbert vicces de nem tolaakodó beszélésaira, majd végül makacsul vissza-visszatért ahhoz a kérdéshez, hogy talán vele van baj, hogy talán örületnek lehet nevezni azt az állapotot, mely születése óta kísérti.

Húsz perccel később a kávé végigért szervezetén, és hólyagja mind erőseben követelte, hogy megálljon. Lehúzódtott egy tücsökciripeléses pihenőbe, ahol a mosdó mellett pelenkázó és mozgássérült illemhely is volt. Rajta kívül nem állt jármű a parkolóban. A sztrádán elhúzó autók szabályos hangritmusa olyan volt, mint egy jel, egy figyelmeztetés, hogy siessen, és keljen útra ő is mielőbb, száguldjon, hajtsa ki a tizenkét éves német gőzautó izzó belét, hogy mielőbb beérjen céljába.

A mosdóban két fülke is volt, az egyik zárt ajtaja mögöl bűz kavargott elő, ösztönösen a másikat választotta. Miközben várta a csobogás végét, a feje felett villogó elektromos láng fényébe bámult, egészen addig, míg könnyezni nem kezdett a szeme. Azután csak ült ott, saját vizelete szűrös páráiban, és próbálta elképzelni az életét az anyja nélkül. Lassan kerekedett benne a felismerés, hogy innentől kezdve minden nehezebb lesz, no nem azért, mert elvesztette a szeretett lény, aki annyit törődött vele, nem, hanem azért, mert önmagát anyjához képest határozta meg. Azt, amire vinni akarta, és amit el akart érni az életben, az anyja viszonylatában definiálta önmaga számára. Az anyja tanított, ócska fizetésért, éhbérért fáradozott évtizedeken át az iskolában, ledarálva ugyanazt az anyagot monoton tökéletességgel. Emma a pénzügyi szektort választotta, ahol minden nap más kihívásokat, gyors határidőket, erős kávékat és rengeteg pénzt rejtett. Az anyja életéből eltűnt a férfi, akit talán szeretett, és aztán lemondott mindenféle kapcsolatról. Emma hitt abban, hogy talál majd egy szerető társat, akivel egészen a haláláig együtt marad, akinek gyereket szülhet, és akivel olyan gyengéd lesz az utolsó pillanatig, amilyen gyengéd az ember csak lehet egy fajtársához. De talán a legfontosabb dolog az volt, hogy Emma a betegsége ellenére jónak akarta látni az őt körülvevő világot. Mert az anyjába öregkorára kialakult az a fajta keserűség, mely a legkisebb fájdalomra, a legapróbb balszerencsére reagálva az egész teremtés elrontottságának tudatához vezetett. A rossz dolgok uralták életét, a miattuk érzett elégedetlenség sugárzott testtartásából, szeméből és hangjából. Amikor egy hétig beállt a háta, és csak a bútorokba kapaszkodva tudott közlekedni házában, leveleiben vastagon aláhúzott szavakkal átkozta az öregséget, nyugdíjas napjait mely már csak a szenvedésről szóltak. Emma türelmesen válaszolgatott a kellemetlen irományokra, többnyire közömbös témákat hozva fel, de az anyja szavai mint valami fertőzés, még sokáig ott gomolyogtak benne, míg aztán legyőzte őket, mert persze ő másképp látta az élet folyását. Legszívesebben leírta volna az anyjának, hogy az emberek már csak ilyen buták, mint ő, hogy amikor beüt a krach, amikor eléri őket a szerencsétlenség, akkor hajlamosak az egész életüket katasztrófák, tragédiák sorozatának látni. Emma magában Jób-effektusnak hívta ezt a fajta siránkozó, komor, világvége várást, mely olyannyira jellemező volt népére – ha ugyan gondolt a birodalmon belül makacsul és szívósan létező népre és nemzetre úgy, ahogy azt elvárták tőle az iskolában. Legszívesebben megírta volna anyjának, hogy arra a rengeteg délutánra kellene gondolnia, mikor a hátsó tornácon ült, kezében egy jó könyvvel, a kis asztalon ott gőzölgött a teája, a vállán elterült a melegítő, puha kardigán, és amikor a nap lehanyatlott, és ő felállt a székből, eszébe se jutott, hogy milyen kellemesen telt az idő, épp úgy, ahogy az előző és az azt megelőző napokon, és ez a láncolat kellene hogy a mérték legyen akkor, mikor valakire lecsap a balsors, mikor megbetegszik, elveszíti kedvesét, összetöri kedvenc vázáját, vagy egy elhagyott kórházi ágyon haldoklik. Az kellene, hogy vigasztaljon minket, hogy előtte, nagyon-nagyon hosszú ideig részesei voltunk egy igazán pompás és remek, egy minden szempontból kielégítő délutánnak.

Valaki moccan a szomszédos fülkébe, mire Emma összerezdült, gépiesen nyúlt a papírért, megtörölte magát. Míg húzta a szoknyáját, az illető ismét mozdult, ruha suhogott, és egy halk nyögés vagy nyöszörgés, illetve kaparászó hang kélt. Aztán a másik nekidőlt a két fülkét elválasztó falnak, mint aki rosszul van, vagy részeg, mire Emma ösztönösen a fülke ellenkező falához húzódtott, és gyorsan becsatolta övét.

– Halló? Minden rendben van? – kérdezte nem túl hangosan és nem túl határozottan. Nem jött válasz, csak halk zörej, talán kaparászás hallatszott odaától. Emma kinyitotta a fülke ajtaját, és a töredezett felszínű mosdókagylóhoz lépett, leöblítette kezét. A papírtörülköző tartója természetesen üres volt. Fejével nagyjából egy vonalban apró, ovális tükör mutatta sápadt és riadt arcát. A tükörben látta mindkét fülke ajtaját, Az, amelyikből a hangok jöttek, most résnyire nyílt, és mögötte nem volt más, csak sötét, sötét.

Emma megfordult.

A fülke ajtaja természetesen zárva volt. Kiengedte a visszatartott levegőt, és kifelé indult, de pillantása megakadt az ajtóra rögzített táblán, melyen a takarítás beosztása volt. Valaki durván letépte a legfelső oldal felét. A ceruzát tartó nemzetiszín zsinór végéről hiányzott a ceruza. És Emma ekkor megértette, mi volt az a hang a fülkében, nem is kellett lenéznie, tudta, hogy mi jön, egy papírlapot csúsztat majd ki egy kéz, egy szürke, repedezett bőrű, fekete körmű kéz, és a lapra, melyet az ajtóról tépett le, a lopott tollal azt fogja írni: Ne menj tovább!

És mivel mindezt tudta, ezért nem nézett le a padlóra, a fülke alatti rés irányába, hanem inkább kilépett az ajtón a friss éjszakai levegőbe, és felpillantott a csillagokra, melyekből ezen az éjjelen nem volt elég odafenn.

5.

Gräf & Stift márkájú, öreg de még mindig megbízható gőzautójának belseje megnyugtató meleggel ölelte körül, mikor beszállt. Elnézte még pár pillanatig a mosdót, várva, hátha kinyílik az ajtaja, de tudta, ez úgysem fog megtörténni. A látomásai csak felvillanó rémképek voltak, nem alkottak összefüggő történetet – kivéve Anna esetét. Végül összeszedte magát, gőzt adott, és nekivágott ismét a sztráda éjsötét csíkjának. Negyven perccel később lehajtott az alsóbbrendű útra. Ennek a felszínén már látszott, hogy a birodalom egy elhanyagoltabb részén jár, a betont foldozások tarkították, az út mentén a homoksávot gyomok verték fel. Emma feljebb tekerte a világítást, így jobban belátta az utat, ami azonban néha alattomosan megkerült egy-egy dombot. Tudta jól, hogy a dombokból hamarosan hegyek nőnek, így a város, amely mellett anyja faluja feküdt már egy magas ormokkal határolt völgyben feküdt. Elhelyezkedése megkímélte a háború pusztításaitól, az ellenséges repülőgépek az első években csak néha és véletlenül akadtak rá, és ha túl is jutottak a környező hegyekre telepített légvédelmi lövegeken, sok kárt nem tettek benne. A város egyébként ipari központ volt, vasfeldolgozó és üvegipari üzemek, finommechanikai műhelyek sorakoztak a hegyek gyomrában. A munkáslakások felkúsztak a gerincekre, így keskeny, kanyargós utcákon jártak le a férfiak és nők a mindennapi robotba. A központban, odalenn, a völgyben csak a hivatalnokok és vezetők bérházai és palotái, iskolák óvodák, üzemek és boltok tudtak létezni. A munkások nem szíves léptek be a centrumba, esténként egyébként is erős csendőri ellenőrzés alatt álltak a fényesre seprt és sárga fényben úszó utcák, árnyas allék, promenádok és árkádok. Az előkelő urak és hölgyek, bicikliző gyermekeik, kávéházi mulatozók, hazasiető hivatalnokok, a sörteraszokon mulatozó műhelyvezetők rossz szemel nézték, ha az alsóbb osztályba tartozók keveredtek közéjük, és bár a Császár háború utáni Egyenlősítő Kiáltványa elméletileg eltörölt minden előjogot és büszke származási dacot, az ilyen elzárt helyeken mégis megmaradt valami a régi idők áporodott levegőjéből.

Emma, mikor már kamaszodott, és nagy néha hazautazott anyjához a kollégiumból, még mindig szokatlan mellei miatt vállát behúzza, rosszkedvűen sietett át az előkelő, csupa kő és márvány utcákon. A faluba tartó csatlakozása, a busz indulása előtt gyakorta felkapaszkodott a kanyargó utcákon a hegyre, valamelyik rozzant italmérésben, ahol nem kértek tőle hivatalos dokumentumot, így meg tudott inni egy pohár bodzalikört és mellé pár pohár savanyú bort. A munkások ugyanis aktív szőlőtermesztésbe kezdtek a telepeik környékén, és ötven év alatt jelentősnek mondható pincerendszert vájtak a puha mészkőbe, kilyuggatva a hegyet, mint valami sajtot a férgek. Emma ezeken az estéken elüldögélt a kocsmá sarkában, hallgatta a nagyotmondó, hencegő, kiabáló férfiakat és nőket, és azon töprengett, mihez kezdjen majd az anyjával a faluban, a hosszúnak ígérkező hétvégén. Olykor odatelepedett mellé egy-egy fiatalember, és beszélgetést kezdeményezett, de amint megérezte a lány kiejtésén, szóhasználatán azt, hogy milyen mély a köztük lévő szakadék, bezárult, és az ígéretesnek induló társalgás morgások és egyszavas válaszok zsákutcájába torkollt. Máskor a lány ült oda egy-egy élteesebb szakú mellé, cigarettát kunyerált tőle, és bár nem tudta le a füstöt, eljátszotta, hogy tapasztalt bagós, miközben a férfit kifaggatta a munkájáról és a családjáról.

Míg vezetett a város felé a girbe-görbe, rázós úton, mindez átfutott rajta, és valami keserédes nosztalgia és sajnálat töltötte el, ha az akkori, magányos, szégyenlős, mégis nagyon is kíváncsi énjére gondolt. Már akkor úgy érezte, hogy minél több tapasztalatot szerez, minél több helyről, annál jobban fog boldogulni az életben. Ez talán visszahatása volt annak, hogy anyja elhurcolta abba a kis faluba, ahol Annán és Istvánon kívül nem akadt barátja, a szomszédok és a falubeliek nem igazán szóltak hozzájuk, és ahol az erdő a képzelet szárnyalását is elfojtotta súlyos árnyékával. Egyrészt ott volt neki az iskolája akadémikus és nagyon is művi légköre, a tudás istenítése, az a fajta magolások, feleltetés és memóriaközpontú kínkeserves tanulási folyamat, mely a birodalomban tökélyre fejlesztettek szigorú tudóstanárok generációi – másrészt megtapasztalta a munkások, az egyszerű emberek gondolkodását, logikáját, beszédstílusát. Nagyon sokat jelentett neki később ez a fajta szinkronitás, hisz bárhol bárkivel képes volt szót érteni, és pár mondatból, szófordulatból fel tudta mérni az illetőt, el tudta helyezni egy képzeletbeli társadalmi ranglétrán.

A férfiak néha egészen elérékenyültek a kocsmákban a savanyú boruktól, és nótára gyűjtöttek. Halk, keserű dalok voltak ezek, a háborúról, az idegen földön eltemetett katonákról szóltak. Majd minden család érintve volt az évtizedekkel ezelőtti eseményekben, nagyapák, dédapák veszttek oda a csatatereken az értelmetlen öldöklésben. Anna tanulmányozta a háborút nemcsak történelemórán, hanem szabadidejében is, egy egész tavaszt töltött azzal, hogy átnézze a főbb eseményeket, végigolvasta az elméleteket, a tanulságokat, a békekötés következményeit taglaló esszéket, de még mindig nem értette, pontosan miért alakultak úgy a dolgok azokban a vérgőzös, ingatag években, hogy azok elvezettek a mostani, sziklaszilárdnak tűnő állapotokhoz. Volt egy olyan elmélet, mely szerint a végzet valami másfelé is vihette volna a harcoló feleket, egy valamelyikük számára megalázó és elfogadhatatlan béke felé, és így nem a mostani, a bölcs belátás által vezérelt megállapodások rendszere született volna meg, hanem egy másik fajta béke, ami azonban csak átmeneti lett volna, és ez az elmélet azt vallotta – és ezzel a lány maga is egyetértett – hogy előbb-utóbb egy újabb világégésbe lobbant volna fel az elfojtott harag.

Így azonban minden másképp alakult, és bár egy jól szabályozott, egyenlősítő és mindenki számára elfogadható színvonalat nyújtó világ jött létre, Emma néha mégis úgy érezte, valami hiányzik belőle, ez az unalmas, szürke és a kihívások nélküli kor alig elég ahhoz, hogy kortársai igazán embereknek érezzék magukat.

Beért a város ismerős utcáira, ahol mindjárt jobb lett az aszfalt minősége, és a lámpák dús, meleg fényt szórtak minden sarokra. Ha kipillantott az épületek közt a fenti hegyoldalra, láthatta a kocsmák, házak, pincék csillogó füzérét, azt a másik várost, mely oly sokat jelentett hajdanában számára. Átfutott rajta, hogy felkanyarodik a hegyre, és meglátogatja valamelyik pincekocsmát, a Kék Szőlőt, vagy a Rieslinget vagy a Szomjas Ácsot, de végül letett róla, mert már így is későre járt, és fáradt volt, nem vágyott másra, csak egy ágyra, lehetőleg a sajátjára kamaszkora szobájában.

Már kifelé tartott a városból, mikor egy kései óráig nyitva tartó csemege- és gyarmatáru bolt cégérére lett figyelmes, és eszébe jutott, hogy talán anyja házában nincs semmi étel, így lefékezte az autót, lecsavarta a szelepeket, majd egészen elfojtotta a tüzet, hogy a gép dohogva, morgolódva simuljon a járda mellé az üzlet előtt.

Keleties stílusba berendezett bolt volt, nagy petróleumlámpák égtek benne, melyeket színes kendőkkel variáltak, a levegőben legalább kétféle füstölő aromája úszott. A pult mögött egy örménynek tűnő idős, szikár nő ült, vízpipázott, és összehúzott szemekkel vizslatta a polcok közt válogató lányt. Emma kenyeret, sajtot, egy üveg bort és kávét vett, majd a pulthoz vitte, és figyelte, ahogy a nő tetovált ujjai nagy, barna papírzacskóba rakják a dolgait. – És egy bodzalikört – mutatott a csillogó üvegre Emma, mikor a másik végzett, és várakozóan pillantott rá. A szemé sarkából nyalókát vett észre, mely igazából csak formára öntött kandiscukor volt, ezt is az asszony elé rakta, aki közben elkezdte összeírni egy cetlire a tételeket. Emma ekkor pillantotta meg a nyalókák mögötti állványt, egy újságos hengert, egy félembernyi oszlopot, annak is legalján a címet, mely láttán felszisszent. „A Remete éjszakája” – ez volt a borítón, és felette István neve. Kinyúlt érte, levette az állványról, átpörgette. Talán száz oldalnyi füzet volt, gótikus betűkkel, de magyarul, és mindössze négy korona. A hátoldalra lapozott, és azt találta, amit sejtett – szerzői kiadás, hirdette büszkén a felirat.

– Kéred? – kérdezte tőle a nő nehézkesen és magas hanglejtéssel ejtve a szót. Emma kábultan bólintott, mert legszívesebben itt, a boltban elkezdte volna olvasni a füzetet, de aztán legyűrte az ingert, és a zacskóba csúsztatta. – Nem sokan veszik – jegyezte meg az asszony közömbösen.

– Ismeri a szerzőt? – kérdezte Emma, miközben a pénzt számolta.

– Persze. István – bólogatott mosolyogva a boltos, kivillantva sárga és fekete csonkjait. – Ő hozza nekem fát minden ősszel. Jó ember. Erdész a faluban – intett a háta mögé. – Szívességből árulom a könyvét neki.

– Az. Jó ember – hagyta helyben Emma, és még egy utolsó sasmadaras érmét is az asszony elé tolt.

6.

Kisietett a boltból, mély levegőt vett, kiürítette tüdejéből a füstölő nehéz aromáit, majd nem bírta ki, előhalászta a füzetet, még egyszer átpörgette a lapokat, a sűrűn teleírt oldalakat, mint aki nem hisz az első tapasztalásnak. Akaratlanul is, még a gyenge fénybe is ott voltak benne a nevek, Anna, István és Emma.

– Még csak meg sem változtatta a nevünket – morogta a lány maga elé, majd indulatosan bedobta a füzetet az anyósülésre, begyömészölte a keskeny kis csomagtartóba a csomagot, aztán beszállt, és elindult. Most már csak az utolsó, húszperces szakasz volt előtte a faluig. A hold kikerekedett a felhők közül, ahogy kiért a városból, egy fenyves csúcsai fölött libegett, akár egy nagyra fújlt luftballon, és csalogatta, hívta út előre a keskeny erdei úton, melyen alig fért volna el két autó egymás mellett.

A lány többször lepillantott a füzetre, minduntalan megrázta fejét, és dühös makacssággal kijelentette: – Ezt nem hiszem el – motyogta, még mindig kételkedve a tényben, hogy ez az írás létezik, benne van a világban, felfedi mindazt, amit rettegett, amit el akart felejteni gyerekkora óta.

Kihajtotta a borítót, és az első belső oldalról István szakállas arca nézett vissza rá. A fényképen derékig látszott, mögötte természetes közege, az erdő sötétlett. Emma elcsodálkozott magán, hogy mennyi érzés rohanja meg, ha a barátságos és bizalomkeltő, szélesen mosolygó arcba pillant. A férfi olyan volt, mint egy favágó, aki szabad idejében háború utáni német, egyenlőségpárti filozófusokat olvas. Tagbaszakadt, medvés alakját a homlokán keresztbe redőző finom ránc, a szemekben csillogó értelem, az ajak körüli gúnyos vonás, és egy dús, de még kulturált szemöldök ellensúlyozta. A lány egyszerre érzett vonzalmat István iránt, mely közös gyerekkorukból fakadt, sajnálatot amiatt, hogy ő elment a faluból, és már évek óta nem beszélgettek hosszabban, és azt is, hogy pont ez a közös és egy ponton besötétülő, és nagyon is riasztóvá váló múlt taszítja is őt a másiktól. Felnőtt létükben soha nem beszéltek Annáról, arról, hogy mi történt azon a nyáron, amikor eltűnt, de a téma, a kérdés ott feszült köztük, tele voltak kimondatlan feltevésekkel és vallomásokkal, melyeket Emma a maga részéről még csak meg se akart fogalmazni, és eddig úgy vélte, a férfi is így lehet vele a maga módján.

Mindezek alapján két István élt a lányban, egy gyermek, akivel olyan vicces és izgalmas volt együtt lenni, és a későbbi, a felnőtt István, aki komor és szótlan, sötét tekintetében mintha vád, máskor mintha vágy csillogna, de aki esetlen és félszeg férfiként kétségbeesetten küzd, hogy normalizálja a viszonyát a fiatal nővel. Emma anyja szerint a férfi ugyan udvarolt pár lánynak a faluból, bár az igazi szerelme mindig is az erdő volt, oda menekült az emberek elől, mint valami sebzett állat. Emma sejtette, hogy ez nemcsak annyira a természet iránti rajongásból fakad, hanem abból is, hogy István keres valamit vagy valakit az erdőben, kétségbeesetten ragaszkodik a Remete meséjéhez, és ahhoz, hogy Anna vele van, és talán megadatik neki, ha eleget járja a rengeteget, hogy előbb-utóbb rájuk akad vagy legalább megpillantja őket. Ez a gondolat elborzasztotta a lányt.

Behajtotta a könyvet, és most már csak az egyre szűkülő és egyre kanyargósabb útra koncentrált, míg végül elérte a falu első házait, amikor is mélyet sóhajtott, mintegy kiengedve az addig a tüdeje aljába szorult, visszatartott, keserű levegőt.

A falu sötét volt és mozdulatlan. Emma mindig úgy gondolt rá, mint egy hegyek közé, a szurdokba rögzült zárványra. Évszázados, zsindeletűs alacsony házai szorosan egymás mellé kuporogtak, akár a fázós állatok. A drága villanyvilágítást már minden házba bevezették, de takarékoságból a közterületeken csak néhány utcasarkon pislákol a fény. A házak mögött tornyosuló hegyek és erdők kitakarták a csillagokat. A lány gondterhelten kanyargott a keskeny utcákon, míg ki nem ért a falu végére, ahol az út összeszűkül, immár csak egy-egy háznak adva teret kétoldalt, míg a jó öreg tölgyfánál, melynek törzse alatt annyit időztek gyermekként ők hárman, balra fordulva az abroncsok már földúton futottak, hogy aztán surrogva megálljanak az utolsó ház előtt. Emma elzárta a gózt, mire a motor dohogva lefulladt. Kinyitotta az ajtót, de pár percig még az autóban maradt, és a korhadt kerítéslecek fölött bámult anyja házának homlokzatát. A hideg erdőszag beszűrődött a kocsiába, körülölelte, elnyomta fahéj illatú Cár parfümjének aromáit. Megborzongott, mert átsuhant rajta, hogy ez a fuvallat odafentről jön, a sötét tölgyek közül, ahol egy elképzelhetetlen borzalom lépdel óvatosan az avarban.

Megrázta fejét, és kiszállt az autóból. Aztán visszahajolt, kivette retiküljét és a könyvecskét, majd hátulról kiemelte táskáját, és a nyikorgó kapun át a bejárathoz sietett. Fülelt, hátha meghallja anyja motozását odabenn, nem volt valószínűtlen, hogy a képzelete ismét megrézfálja, de a ház néma volt. A tartalék kulcs ott volt a rózsabokor melletti nagy kő alatt, mellette egy cetli, rajta István szálkás betűi: „Isten hozott”. A férfi felkapcsolta a gőzkazánt, így kellemes meleg fogadta lányt. A vidéki házakban szokásos módon a kazán hajtotta meg a hűtőrekeszt is, így Emma berámolta a bort és a sajtot, majd a konyha közepén élesen világító lámpa alá roskadt az egyik kényelmetlen, magas támlájú székre, töltött magának a szúrós szagú bodzalikőrből egy csorba peremű üveg pohárba, és csak bámult a lakás sötét belsejébe, elképzelve az üres tereket, melyek már így maradnak, egészen addig, míg hirdetésére meg nem jelenik egy vevőjelölt, mondjuk egy fiatal pár, a férfi mérnök a városi gyárban, a nő titkárnő a közös hivatalok valamelyikében, érdekelődve körbejárnak, miközben Emma ugyanitt ül majd, és a kávéfőzőt nézi, mely sípolva engedi le terhét, hogy végül a párocska elégedetten, de döntésüket rosszul leplezve visszatérjen hozzá, bejelentve, hogy igen, megveszik.

A lány felsőhajtott: – Bárcsak ott tartanánk – mondta ki, és összereszt, mert hangja öregen és rekedte csengett az elhagyott térben. Felhajtotta a likórt, ami csípős és fűszeres volt, és az erdő zöld, nehéz levegőjét csempészte orra tövébe. István irománya ott feküdt az üveg mellett, de még nem nyitotta ki. A dühe lecsillapodott, a kíváncsisága elpárolgott, és átadta helyét félelemnek attól, hogy a férfi mit írt le róla, milyen szerepet szánt neki az eseményekben.

Később, miközben megágyazott gyermekkorá szobájában, anyja ágya jutott eszébe, mely a fal túloldalán volt. Az immár örökre üres ágy hiába várta a testet, mely a városi kórház alagsorában pihent egy szűkös kis tepsiben, készülve a nagy napra, a holnaputáni délutánra, mikor örökre elrejtik majd a föld alá. István az első üzenet után még hat írást küldött, felfedve előtte határtalan gondosságát és jóságát, tekintve, hogy elintézte mindent, a holttesttel és a temetéssel kapcsolatban is megtette az előkészületeket, volt benne gyakorlata, írta, a szülei egy és másfél éve mentek el, és erre Emma elszégyellte magát, mert egyikük temetésére se jött haza, szemét elfutotta a könny, de nem akart sírni, még nem, az anyja temetésére tartogatta könnyeit, ahol bizonyára lesz pár rokon és volt munkatárs, és nagyon rosszul venné ki magát, ha legalább nem hullatna pár könnycseppet anyja koporsójára.

Befeküdt a hús lepedő és paplan közé, összehúzta magát, és a nagy ablakon, a függöny résén át kinézett a fák csúcsaira, melyeket hátulról a hold világította meg. A világ természetellenesen csöndben volt, moccanás sem hallatszott, szű nem percegett, régi gerenda nem reccsent, állat sem neszelt közel és távol – a teremelés előtti, ember számára megismerhetetlen pillanat lehetett ilyen. Ezzel az idegenséggel merült álomba, hogy talán alig két óra múlva megszólítsa a hang: – Hát visszajöttél.

A férfi, aki ágyával szemközt ült, a székben, a szekrény mellett, nem is látszódott a sötétben, a holdvilág csak szűrös, hatalmas bal kezét világította meg, mely combján pihent. Körme alá fekete kosz ragadt, kézfejét egy vörös csík, túske karmolása virított. Mély dörmögő hangon szólt a kába lányhoz, ahogy az állatok beszélhetnek, ha nincs a közelükben ember. – Nem hittem volna, hogy ismét látlak.

Emma mozdulni sem bírt, a rémálmok súlya nehezedett kezére, lábára, de még mellkasára is, így levegőt sem bírt venni, szűkölve bámult a sötét csomót a férfi feje helyén

– Ne feledd, hogy odakint várok – mondta az idegen, és az ablakra, az erdőre mutatott. – Ott találkozunk majd – mondta még, mire a lány lehunyta szemét, és ugyanebben a pillanatban felriadt.

A hajnal ezüst derengése és hideg fuvallat fogadta A jeges levegő betódult mellkasába, ahogy zihálva mély lélegzetet vett. Tekintete körbesöpört az üres szobán, majd fázósan összehúzta magát, aztán a lepedőbe burkolódzva felállt, és az ablakhoz ment. Résnyire nyitva volt, pedig emlékezett rá, este, mielőtt behúzta a függönyt, ellenőrizte.

Bezárta, majd a hidegtől és talán a régi rettegések emlékeitől reszkelve visszafeküdt ágyába.

Már nem jött szemére álom, így felült, hátát a hideg meszelt falnak vetette, meggyújtotta az ágy melletti gyertyát, és olvasni kezdte István könyvét.